

Gün Ağarırken

– Fulya Codal · 30 Ocak 2012

...

I-

eski vakit
bir damlacık suydum kendine ağır gelen
ağır aksak aşka dökölüp eriyen sabahlarda
pas tutan gülümsemelere deva
kamburumda taşıdığım naçar aklıma
yük ve şifa

bir tren garında unutulmuş
yalnızlıktı, yalnızlığımdı
biraz terk edilmişlik
biraz kırgınlığı; inceliğın
kalbimin çatlağında

o vakit
tarumar aklım yosun tutmuş
örselenmiş mantığım iplerinden asılmıştı zihnime

keşke susmasaydım

tenimde üşüyorken maşuk yarım
sevgim buruş buruş kırışmış
geleceğe kaygılı üzüntüler için
mor parıltılı gel gitlerde

şimdi vakit
koru o'nu şükürlerin büyüklüğünce
açılan ellerin yüzü suyu hürmetine

II-

kanamaktan geliyorum

parçalanmış kalbim
kemiklerimden as ürkekliğimi
nakaratlarım var içimde dönüp duran
çoğaldıkça kan revan soslara uzanan
şarkılarım var mırıldanırken sancıyan

ey katre
yanıyor dilim / zemberek
ezber et o'nu ezber et
içine çek hücrelerinin

suçlarından tut masumiyetinin
özgürlüğe sına mülteci kalbini
sersefil akşamları dağıt aydınlığından
sayıkla o'nu, laciverdine dola gecenin
cefa çektiğçe sefaya uzak hasretler büyüten kalbim

savunmasız dilim
soluğuma sıkıştı tek buselik bir yangın
kaybetmekten dönüyordum
semah semah
ey ilah, ey illa ah

güneşi içime gömdüm
şakaklarıma bir rüzgar gerek
savrulup ölsem bir yaprak gibi titreyerek

öpsen geçecek biliyorum

dağlarımda sitem
sarmaş dolaş çiğdemlere sufle satar
eşkiyalığım özgürlüğe hasret

III-

mimlenmiş dudaklarımı ısırıyorum

makyajını tazeliyorum aşkın

özleme törpü ve mavi ojeler
dudaklarını bir yosmanın dudakları gibi
kan kırmızıya boyuyorum şehveti
vücudu çırılçıplak

adıyla güze hüzün getiren
asırlardır beklediğim sendin
açılmayan dar kapılarda
kilitli kaldıkça dilediğim
haldaşım, koruyan yanım
bağışlayan sesim

ey kıvılcımlarımdan tutan/tutuşan
ağırlığınca telaş telaş
ve aşk bulaştıran
heyecansız zamanın oyuklarına
sızan ve sızlatan yaram

kumral gökkuşağım / yaşam hevesim
söyle adı nedir bu sevgiden ölmelerin
hep sana
hep varlığına dönmelerin

aramayı unuttum nefreti nicedir
nifak girdaplarında çatladı öfkelerim
sendin aramadan bulduğum huzur
umudum
umurumun elçisi

mecalsizdim ağıt yakıyordu mevsimler
maksat mahal tecellisi
sen tesellisi
aşkın beklentisi

döndükçe kaybolduğum deli iklimim
aşksenim

berrağım
talan günlerimin gülümseri

kuklalara sözüm olsun
onları asa asa dirilteceğim
ve binlerce kere yemin olsun
içimdeki ateş suyu incitmeyecek

tarihe not düşülsün
gözlerinde gördüğüm ışıktır devrim

tutundukça sana
varsın ilmek ilmek sökülsün dünya
dökülsün kuzeyde yıldızlar

bir bigâneyim, ıssızım
ucu yakılmış mektup azizliğinde bucaksız bir ülkeye sığınmak istiyorum
her şehir sana açılıyor, davetsiz girip oturuyorum

dilim sana çağlıyor
gün ağarırken kızıl şafakta
senin için bir kez daha

hamd ediyorum

...

fulya/aralık2011

...